

Het geheim van de

Arend Sulter: "Dat 'weet je wel, weet je niet'-typetje van Kees van Kooten, dat is het precies."

"Zangers laten zich niet graag in de keel kijken", aldus een KNO-arts die het menselijk stemapparaat bestudeert. Antwoord op de vraag waarom Pavarotti een sjaal draagt en Joe Cocker rauw klinkt.

Eric Le Gras

Arend Sulter, keel-, neus- en oorarts in opleiding, is gekleed in een smetteloos witte doktersjas. Hij neemt me mee naar een van de behandelkamers van de KNO-poli van het Academisch Ziekenhuis van Groningen. Bij het raam wacht een tafel vol medische apparatuur, maar dat is voor later. We praten eerst over de gigantische palmbomen, die in de nieuwe hal van het ziekenhuis staan te verpieteren. Sulter: "Dit soort aankleding hoort bij het nieuwe beleid van het ziekenhuis. De directie wil het verblijf hier aange-

naam maken voor de patiënten. We moeten tegenwoordig concurreren."

Ik ben naar Groningen gereisd om met Sulter te praten over zijn proefschrift dat gaat over het menselijk strottenhoofd, over het openen en sluiten van de stemplooien en over de vraag hoe mensen hun stem gebruiken. "Ja, waarom ben je op de wereld?", vraagt Sulter en geeft zelf het antwoord: "Om plezier in het leven te hebben, maar ook om sporen achter te laten. In mijn geval zijn die sporen een onderzoek naar de manier waarop de

menselijke stem werkt en een proefschrift daarover."

Sulter pakt van een kast een sterk uitgevergte foto van een menselijk strottenhoofd en legt uit hoe het ons lukt om klanken te produceren: "Hier, achter de Adams appel, zit een spleet. Aan weerszijden daarvan zitten de stemplooien. Ik spreek over stemplooien, omdat dat een betere term is dan stembanden. Het woord 'banden' doet te veel denken aan enkelbanden of kniebanden, dus aan tamelijk eenvoudige verbindingslemen-